

Лютий 1982 року

Нью-Йорк

Хтось залишив немовля біля монастиря. Тієї ночі мала чергувати Марґарет-Джин. Решта сестер спали в берушах і не чули плачу, що пронизував повітря, а от Марґарет-Джин нерухомо лежала у своєму ліжку, сподіваючись, що хтось інший прокинеться і дасть раду дитині. Наприклад, сестра Франсін, яка всюди встромляла свого носа. Чи сестра Даніель, яка знала розв'язання кожної проблеми. Плач дитини ставав дедалі голоснішим, але ніхто не прокидався.

Марґарет-Джин торкнулася золотого хрестика на шиї. Вона жила при монастирі лише кілька місяців і досі проходила навчання. Наступного тижня монахині мали вирішити, чи стане вона однією з них. Тієї ночі Марґарет-Джин уперше залишили за старшу — ніби перевірити, на що вона здатна.

Дівчина не була ревною католичкою. Навіть підробила свідоцтво про хрещення. То була блискуча афера... власне, її найкраща афера: вдавати молоду жінку, яка прагне присвятити своє життя церкві. Ніхто ніколи не шукатиме її тут. Тут вона буде в безпеці. Хіба що... усі сподівалися, що вона буде святою. А це було далеко від істини.

Плач не стихав. Надворі було холодно. Дитина могла померти. Дівчина насилу встала, накинула

кардиган і спустилася до коридору з ліхтариком у руці.

Довелося щосили штовхати двері проти вітру, щоб їх відчинити. Просто на сходах лежав маленький згорток. А з-під рожевих ковдр визирав крихітний стиснутий кулачок, що тремтів. «Боже, якби ж це був клопіт когось іншого», — молилася Маргарет-Джин про себе. Ця звичка була такою ж новою, як і рясa, яку вона позичила на сьогодні. Здавалося, ніби це маскарадний костюм.

Тротуаром до собору йшов чоловік. Він зупинився біля підніжжя сходів, прислухаючись, а потім піднявся. Маргарет-Джин стояла на місці й спостерігала за ним. Чоловік опустився на коліна і щось сказав дитині, але Маргарет-Джин не чула, що саме, через вітер і плач. Чоловік узяв дитину на руки, і та перестала плакати.

Маргарет-Джин застигла на місці. Чоловік подивився на неї. А тоді поклав руку на серце.

— Сестро, — промовив він.

Вітер стих, і рясa опустилася на місце. Чоловік піднявся сходами з дитиною на руках.

— Сестро, — повторив він.

Маргарет-Джин кивнула.

— Вітаю.

Чоловік був аж надто привабливим, як Кері Грант або ж Рок Гадсон. Вона зустрічала таких чоловіків раніше й знала про них таке, чого не мали знати монахині. Його піджак трохи зносився на ліктях, а от черевики були такі блискучі, що в них можна

було розгледіти своє відображення. Волосся було укладене гелем так, що його й не ворухив вітер.

— Я Джон, — представився чоловік. — Перепрощую. Моя дитина, вас, мабуть, розбудила.

— Ваша дитина?

— Так, — він підняв очі до неба. — Слава Богу, я знайшов її. Моя дружина, Глорія, страждає... ну, ви розумієте. На хандру, — у його округлих голосних вчувався ледь помітний ірландський акцент. — Сьогодні ввечері я пішов на роботу, а коли повернувся, вона була сама не своя. Сказала, що пішла й залишила десь дитину. Десь у церкві. Я всю ніч бігав містом і шукав її. І ось вона тут, слава Богу.

— Чому ж не звернулися до поліції?

— Щоб мою дружину заарештували? — він подивився в очі Маргарет-Джин, шукаючи співчуття. Але дівчина знала, що його там не знайти. — Тож я молився. Про диво. І воно сталося! Я знайшов свою крихітку. Можете йти спати, сестро.

Маргарет-Джин подивилася на немовля.

— Ваша дружина має звернутися по допомогу, — сказала вона.

— Звісно. Обіцяю, так і зробимо. Але моя дружина заслуговує на ще один шанс. Хіба не всі божі діти заслуговують на другий шанс, сестро?

Він говорив з нею так, ніби знав її... ніби знав усе про другі шанси, на які вона заслуговує — або ж ні. Хвиля співчуття накопилася так швидко, як і розвізник хліба, що промчав вулицею на ранкову доставку.

— Сподіваюся, — вона старалася підібрати правильні слова, — що вам і вашій родині усміхнеться доля.

Чоловік дивився на золотий хрестик на її шиї.

— Нам би не завадила невелика допомога, — зам'явся він. — Я міг би продати ваш золотий хрестик. Чи не допоможете ви нам, сестро?..

— Марґарет-Джин, — відповіла вона.

— Щоб нам вистачило на продукти, — лепетав він. — І на дитячу суміш. Моя дружина в такому стані, що в неї скінчилося молоко.

Намисто було лише реквізитом. Зі справжнього золота, але все одно реквізит. Вона зняла його і вдягла на дитину.

— У ньому чотирнадцять карат.

Марґарет-Джин збагнула, що робити добро — добре. Краще віддавати, ніж брати.

Вона подивилася на дитину.

— Як її звати?

Чоловік трохи завагався, але відповів:

— Лучана. Ми назвали її на честь моєї мами.

Марґарет-Джин вирішила перевірити йому. Вона поклала пальці на чоло Лучани і перехрестила точно так, як і священник кілька годин тому, під час служби на Попільну середу.

— Я відпускаю ваші гріхи, — сказала вона, піднявши очі на чоловіка.

Якщо читати Біблію аж надто часто, день у день, як цього вимагали від черниці-початківниці, то починаєш вірити, що дива можуть траплятися будь-де. Навіть у Квінсі. Марґарет-Джин уявляла, що вона

справді благословила дитину й чоловіка. Що вона захищає їх і колись побачить їх обох знову. Що вона вчинила правильно.

Дівчина зачинила за собою двері й повернулася до своєї монастирської келії, де помолилася за дитину і чоловіка: щоб вони були благословенні, щоб їм щастило.

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Лучана Армстронг стояла у вбиральні на заправці в Айдахо неподалік від кордону з Невадою. На ній була біла блузка, темно-синій піджак, спідниця в тон і туфлі на низьких підборах. Волосся — зібране в акуратний пучок.

— Прощавай, Елейно, — промовила вона своєму відображенню і відіграла смуток.

Дівчина була певна, що Елейна затримається надовше.

Вона роздяглася і запхала свій одяг у сумку. Тоді витягла мінісукню і пару туфель на шпильках. Ковзнула в сукню, поправила розшиту золотим бісером тканину, поправила зачіску, а коли провела руками по плоскому животу, серце защемило. Тепер на неї дивилася незнайомка.

— Привіт, Лакі, — привіталася вона.

Дівчина зайшла до цілодобового супермаркету на заправці й блукала рядами. Чоловік, який купував сигарети, присвиснув у бік Лакі, коли вона обирала між сирними паличками і кренделями. Дівчина взяла обидві упаковки і підійшла до каси, а поки чекала переглянула газетні заголовки: «Великий крах на Волл-стріт: аналітики попереджають, що падіння ринку 2008 року перевершить усі попередні». Аж тут її увагу привернув стенд на прилавку: